

EL CAVALLER DE LA TRISTESA: CAPÍTOL 7: L'ENTRENAMENT

Un relat de: [Raül Gay Pau](#)

No sabien quant de temps havien dormit (els pareixia que s'acabaven de gitar) quan Lato els despertà a tots quatre. A la sala on hi havien sopat la nit anterior estava preparat el desdijuni.

-Bon dia. Mengeu, us farà falta, encara ens queda un llarg camí per a arribar al nostre destí on començarà l'entrenament.-els digué Quiesh.

-Bon dia.

Contestaren tots quatre.

A la sala Itori, Tixhor, Zonec i Azor ja hi estaven.

-Un camí? No ens entrenareu ací?- preguntà Enrique

-No, ací no hi ha suficient lloc, a més a on anem està més ocult. Allí ningú ens trobarà i estarem més tranquils.

-Tu també hi vens?-preguntà Miquel

-Sí, jo seré els qui us donarà les classes teòriques, encara que donat el cas qualsevol d'ells quatre o tots ells em recolzaran en les classes. El servent també hi ve.

-I qui es quedara vigilant el camí entre els dos mons?-preguntà Cristal.

-Lato està suficientment preparat per a substituir-me i podrà apanyar-se-les sense el servent. Durant aquests anys ha fet contactes a la Terra. Encara que no puga eixir d'ací té gent que li proporcionarà el subministres. Ja ho té tot arreglat És més, no crec que jo torne a ser el guardià després que acabeu l'entrenament, encara em quedarà feina per a fer. I no fa falta que preguntes el que Raül- digué Quiesh en veure la intenció de Raül de preguntar- en el seu moment, al final de l'entrenament, us direm el que anem a fer. Mentrestant esforç al màxim en aprendre tot el que us hem d'ensenyar.

Els quatre assentiren amb el cap. Començaren a menjar amb tranquil·litat, s'acabaven d'alçar i els seus òrgans encara no s'havien despertat del tot.

Quan finalment acabaren de menjar es colgaren altra vegada la pedra al coll, que encara la tenien a la butxaca de la roba, s'equiparen amb les armes i les bosses i es disposaren a començar un nou viatge de cara al desconegut.

Els seus entrenadors ja hi estaven preparats igual que Quiesh. Tots es'acomiadaren de Lato. Creuaren altra vegada el passadís que conduïa a Èrtok eixint finalment per les portes velles del far arribant així a l'aire lliure. El Sol encara no hi havia eixit i la Lluna encara hi brillava. A causa d'això hi havia la suficient il·luminació per a veure bé. Al cel hi havia diversos núvols que hi passejaven per allí, les aus començaven a volar en manades i a cantar al si dels arbres propers.

-Cap a quina direcció anem?-preguntà Raül.

-En dirigirem cap aquelles muntanyes que es veuen a l'oest.-contestà Azor.

-Cap aquelles muntanyes? Però si allí és on apareguérem ahir. Per què no ens quedarem allí directament i us esperarem?

-Ha, ha, ha, això us servirà d'entrenament perquè s'acostumeu a l'exercici- seguí parlant Azor- a més nosaltres no sabíem on estava eixe lloc així que era més fàcil reunir-nos ací al far.

-Total que ens espera un altre dia de camí.

-Tranquil Enrique açò no serà res en comparació amb l'intens entrenament que tindreu durant dos mesos.

-Dos mesos? Quin és el motiu pel qual sols podeu entrenar-nos dos mesos?

-Tot us serà explicat allí, al lloc d'entrenament.-contestà Zonec que acabava d'acostar-se a ells.

-A més tindrem temps per a conèixer-ns millor- afegí Tixhor.

-Que tal si comencem a caminar- els interrompí Itori- els temps se'ns està tirant al damunt.

-He, no em cansaré de repetir-ho, tu sempre tan seriós, eh? Itori? Mai no et diverteixes.

-No és ara el moment Zonec, no tenim molt de temps per a romandre ací i ho saps. Posem-nos en marxa.

-A les seues ordres "món capiten"

Tots rigueren la gràcia excepte Itori que romania impassible.

De seguida es posaren en marxa. Passaren pels mateixos lloc que la vegada anterior, travessant els rius que no tenien pont i albirant els boscos i els arbres solitaris. El dia anava avançant i les aus creuaven el cel. Hi arribaren al lloc on a dreta i a esquerra hi tenien muntanya arribant finalment a la clariana on hi havien aparegut amb ajuda del portal que va fer Itori després del seu enfrontament amb Frédor. Havien caminat més ràpidament que l'última vegada, a part que havien eixit més matí, per tant encara hi era de dia. Quiesh a pesar de la seua aparent edat hi havia mantés el ritme millor que ells.

Allí no hi havia eixida, sols hi havia un xicotet foradet per on eixia el riu de l'interior de la muntanya, forat pel qual cap d'ells cabia.

-Entrenarem ací?-preguntà Enrique- a l'aire lliure.

-No-contestà Quiesh- El nostre camí està ocult. Allí on anem era un lloc antic d'entrenament amagat a la vista dels altres.

Quiesh, Itori, Azor, Zonec i Tixhor s'acostaren cap a la vertical paret de la muntanya. Hi havia una xicoteta esquerra molt ben dissimulada entre les pedres d'uns dos metres d'alçada. Entre tots cinc sense demanar ajuda

a cap d'ells apartaren una roca que ocultava una gruta. Ningú que no sabés el que buscar haguera trobat aquell camí.

De seguida encengueren unes torxes que tenien preparades i cada un s'equipà amb una. Hi entraren en fila la, ja que l'estretor del camí no hi permetia entrar d'altra forma i intentant no cremar al de davant amb la torxa.

Les parets de la gruta eren llises i humides. La gruta tenia una altura d'uns quatre metres. Caminaven guiats per Quiesh que de tant en tant es parava per a identificar certes marques i decidir el camí a elegir. La gruta no era recta, sí que presentava corbes i bifurcacions. Algunes vegades s'expandia, altre el sostre estava més baix, però en fila com anàvem es podia caminar amb certa comoditat.

Portaven almenys una hora caminant quan veieren al fons la claror del Sol, ja que seguí sent de dia.

Al principi d'eixir, el Sol els enlluernà la vista però a poc a poc anaren recobrant-la.

-Wuuu, açò és preciós!-exclamà Raül.

-I que ho digués- donà suport Cristal

-Si molt bonic- apuntà Enrique

-No m'importaria quedar-me a viure ací- digué Miquel.

Estaven rodejats de muntanyes. Es veia una atenció d'herba enorme. El terreny tenia uns cent quilòmetres quadrats, és a dir, des de la paret de la muntanya situada a l'Est, fins a l'altra part situada a l'oest, hi havia uns deu quilòmetres i des del sud cap al nord deu més. Al centre de tot es distingia una mena de fortalesa de color gris.

Des d'on ells estaven (a la part est) a la seua esquerra hi passava el riu que s'endinsava a la muntanya per a certa distància després tornar a eixir a la superfície. Seguit el curs del riu en diagonal i passat per davant la fortalesa s'arribava a una llacuna d'aigües transparent alimentada per rius subterranis i de les quals eixia el riu que hi passava per la seua esquerra. La llacuna estava situada a la seua dreta. Situat a l'altra banda del riu hi havia unes cent hectàrees de bosc.

Ací i per allà es veien manades d'hervibors que estaven menjant herba hi havia d'espècies diferents, però no es creuaven i cada manada hi anava a la seua marxa. Dins del bosc no es veia molt de moviment, però també era veritat que estaven a bastant distància i no podien apreciar-ho. Disperses per tota la praderia es veien diferents tipus de flors de diferents colors. A l'aigua peixos de diferents colors formaven una mena d'arc iris dins l'aigua a causa de la combinació de tots el seu colors. L'olor de l'ambient hi era agradable i hi corria una brisa suau i refrescant.

Les abelles i les papallones s'hi posaven a les flors per a extraure el nèctar. Pareixia que en el lloc on estaven hi fos primavera. La veritat és que des que havien aplegat a aquell on havia fet bon oratge era probable que hi fora primavera en el lloc on estaven, total tampoc no sabien en quin punt del planeta estaven.

Apagaren les torxes i les deixaren al costat de la cova. Començaren a caminar cap a la fortalesa. La distància que els separava encara eren a uns cinc quilòmetres. Anaven creuant la planura ràpidament. Finalment hi arribaren. El Sol ja havia començat a amagar-se darrere les muntanyes.

La fortalesa era enorme, no sabien quants metres quadrats hi tenia, però hi eren molts, moltíssims. Les portes estaven fetes de fusta d'un color marró clar bernizat cosa que li donava una certa brillantor. Les parets estaven fetes de pedra d'un color gris. Cada certs metres hi havien disposades torretes de vigilància que sobreeixien en altura del mur.

Quiesh hi tragué una clau i obrí la porta. La porta a través d'un passadís hi conduïa a un pati enorme d'uns deu mil metres quadrats, era igual de gran que un camp de futbol. El pati estava dividit en diversos apartats per uns murs, és a dir, dins del pati hi havien cambres rodejades pels quatre costats sense sostre d'uns cent metres quadrats. En cada cambra s'entrenava en una especialitat diferent, hi havia cambres de pràctiques per a arquers, altres per al combat en espases, altres amb llances, combat amb armes diverses, amb bastons, etc.

-Bé cada un de vosaltres anireu al recinte corresponent a les vostres armes, després us reunireu tots junts per la forma física i agilitat. Ara us ensenyaré l'aula de teoria on també estareu tots junts.

Quiesh es dirigí cap a la dreta creuant el pati i creuà una altra porta que obri amb una de les seues claus.

Caminaren per corredor rere corredor. Totes les parets hi estaven decorades amb quadres diferents. També es veia alguna armadura. A totes dues bandes dels corredors hi havia desenes de portes que hi duien a diferents habitacions i això sols era a la planta baixa i a una part de la fortalesa, que era enorme.

Finalment Quiesh n'obrí una altra porta. En aquesta habitació hi havia una pissarra bastant gran i davant d'esta hi havia una gran amb cadires on els estudiants es devien seure.

El professor si s'havia de seure ho feia en l'extrem que estava enfront de la pissarra. L'habitació no era molt gran i sols hi cabrien com a molt deu alumnes més el professor. Suposaven que hi havia desenes d'aules iguals per a no clavar a tots en una sola habitació i donar classe millor. Total la fortalesa era molt gran i podia ser massa bé així.

Tots deu s'assegueren.

-Bé aquest és el vostre horari que tindreu a partir d'ara i que heu de respectar durant dos mesos. Tot l'entrenament començarà demà, així que hui aprofiteu per a fer el que vulgueu.

Quiesh hi entrega un horari a cada un d'ells quatre.

HORARI

HORA DIA 1 DIA 2 DIA 3 DIA 4 DIA 5 DIA 6 DIA 7

6:00/6:30 Desdejuni Desdejuni Desdejuni Desdejuni Desdejuni Lliure Lliure

6:30/8:00 Preparació

fisica Preparació

fisica Preparació

fisica Preparació

fisica Preparació

Fisica Lliure Lliure

8:00/10:00 Especialitat Especialitat Especialitat Especialitat Especialitat Teoria Lliure

10:00/12:00 Preparació

fisica Preparació

fisica Preparació

fisica Preparació

fisica Preparació

fisica Teoria Lliure

12:00/12:30 Dinar Dinar Dinar Dinar Dinar Lliure Lliure

12:30/16:30 Teoria Teoria Teoria Teoria Teoria Teoria Lliure Lliure

16:30/19:30 Especialitat Especialitat Especialitat Especialitat Especialitat Teoria Lliure

19:30/21:00 Preparació

fisica Preparació

fisica Preparació

fisica Preparació

fisica Preparació

fisica Lliure Lliure

21:00/22:00 Sopar Sopar Sopar Sopar Sopar Lliure Lliure

22:00/6:00 Dormir Dormir Dormir Dormir Dormir Lliure Lliure

-Hem dividit les setmanes en 7 dies, en acabar el setè dia, es tornara a començar pel primer, en total es repetira unes vuit vegades, és a dir dos mesos.

-Que?! Estàs parlant en seriós? Ens matareu!

Protestà Enrique en veure l'horari.

-Si voleu tindre una mínima possibilitat, hem d'esprémer els dos mesos que tenim al màxim - comentà tranquil-lament Itori- si no acceptes les condicions, ja saps per a on tornar.

-Ha, ha, aquest Itori sempre tan dur- digué Tixhor- de totes maneres els primers dies tindrem alguna mena de consideració mentre us habitueu a l'horari. La veritat és que si fora per Itori ni el dia set us deixaria descansar. Ha, ha, discutírem prou anit mentre dormíeu, ja que estàvem fent els horaris.

Tots quatre feien unes cares...

-Per si no ho sabeu, us diré que preparació física és posar-vos en forma com aquell que diu i especialitat és l'arma que utilitzara cadascú. On posa lliure és que podeu fer el que vulgueu, menjar anar a passejar el que vulgueu. També sempre que necessiteu anar al bany tampoc hi haurà cap problema en què ho demaneu. Si us heu fixat, de dilluns a divendres teniu cinc hores de preparació i cinc d'especialitat més quatre de teoria. Hi teniu vuit hores per a dormir, del cansament que tindreu us adormireu de seguida, així que pràcticament les dormireu d'un tret. Els dies 6 tindreu sis hores de teoria i el dia set el tindreu lliure tot el dia, us recomane que eixe dia l'aprofiteu per a descansar o fer activitats que no us cansen molt. Al pati hi ha uns servicis i prop de les vostres habitacions també. A les vostres habitacions hi ha sabó per a dutxar-vos. En l'última classe abans de dinar i abans de sopar us deixaran eixir uns minuts abans perquè us renteu la suor del cos. Demà ja us explicaré jo mateix en què consistiran les classes teòriques. Ara us ensenyaré els banys que utilitzareu i les vostres habitacions. Després nosaltres ens encarregarem del sopar. Mentrestant podreu fer el que vulgueu. Us recomane que us giteu prompte, ja que a partir de demà els dies seran bastant llargs.

Quiesh acabà de parlar i s'alçà. Cap d'ells saberen que dir s'havien quedat atònits després de llegir els horaris i encara no seu creien. Tots es disposaren a seguir a Quiesh.

Pujaren per una escala de caragol coberta amb una estora de color roig fins al segon pis. Prop de les escales hi estaven les seues habitacions.

-Aquesta serà la teua, Raül.- digué senyalant una porta-aquesta la teua Cristal-també la senyalà - aquesta la teua Enrique- senyalant-la- i aquesta la de Miquel.-senyalà finalment- Ja veureu les habitacions per dins més tard. Allí dins hi teniu un armari amb unes dues mudes des de dilluns a divendres i una per a dissabte i una altra per al diumenge. En total unes dotze mudes. Eixes no tindran les propietats especials de les vostres. Les vostres les entregareu al servent i ell les llavarà i després les guardarà fins que acabeu l'entrenament. Mm el penjoll és millor que el dugueu mentre jo no diga el contrari, demà ja us diré les excepcions. Ara us mostraré on estan els servicis. Seguiu-me.

A escassos metres de les habitacions Quiesh hi obri una porta. Allí hi havien diversos vàters separades per portes. Almenys encara que la fortalesa estava en desús, es veien netes.

-Estan impecables, però per si de cas el servent les netejarà. Els banys estan dins de cada habitació, i allí us podeu dutxar. Per a dutxar-vos hi haureu de calfar vosaltres mateix amb llenya l'aigua que hi ha dins d'una mena de termos situat dins de cada habitació. L'aigua s'extrau d'un pou situat baix la fortalesa amb la qual es reompli el termos i està neta no us preocupeu.

Baixaren l'escala i allí Quiesh es parà i els digué:

-Nosaltres ens n'anem a preparar el sopar, vosaltres feu el que vulgueu, però d'ací hora i mitja, ús vull ací. Pren Enrique tu que sempre dus rellotge tin, el teu cridaria massa l'atenció, et recomane que el guardes a la motxilla i no el tragues per aquí. Ací no hi tens cap problema perquè estem nosaltres, però pels altres poblats situats fora d'aquestes muntanyes és millor que utilitzes aquest.

Quiesh l'hi entrega un rellotge daurat que tenia una tapa. Prement un botó la tapa s'obria deixant a la vista les manilles del rellotge. Els ensenyà com llegir l'hora amb aquell rellotge, que no era tan diferent com els de la terra, sols que hi canviava l'escriptura dels nombres.

-Ací no tenim instal·lacions elèctriques, així que ens hem d'il·luminar amb veles. Antigament hi havien persones encarregades de la nit encendre els fanals de gas situats a les parets. Però hi ha moltes i nosaltres a soles no les podem encendre totes. Vosaltres hi podeu utilitzar la il·luminació de les pedres, en canvi nosaltres hi gastarem uns fanals de gas. De totes maneres també us ensenyarem a utilitzar els fanals, ja que no és convenient que se sàpiga que porteu eixes pedres, però de moment ací les hi podeu utilitzar. Fora d'aquestes muntanyes és millor que utilitzeu fanals o torxes, a no ser que no tingueu més remei que utilitzar les pedres perquè no tingueu altra alternativa o per si lluiteu en algun lloc fosc utilitzar-les per comoditat.

-Com podem fer llum amb les pedres? Hem anat per aquí de nit i abans hem entrat a la gruta aquella i no s'han encés.- Comentà Raül.

-Heu desitjat il·luminació?

-Eh.... no.

-Quan vulgueu llum sols heu de desitjar-la, la intensitat també, podeu pensar més suau o més forta i la llum s'anirà graduat.

-D'acord.-contestaren tots quatre.

Finalment tots se n'anaren deixant els quatre sols.

-Que tal si eixim fora a prendre l'aire?- proposà Cristal

-Per mi- respongué Raül

Tots quatre es posaren en marxa havent decidit anar fora. Ho havien aconseguit amb facilitat que la pedra s'il·luminara, estaven utilitzant una llum no molt potent, suficient per a veure a uns quan metres d'ells, però sense que els molestara.

Creuaren altra vegada tots els corredors per a poder eixir. Ara el Sol ja s'hi havia amagat i els corredors estaven foscos i silenciosos.

-Açò pareix tret d'una pel·lícula de terror- comentà tranquil·lament Enrique.

-Sí, inclús podríem veure un fantasma-bromejà Raül.

-No és per a tant, no tindreu por?-preguntà Cristal

-Por, jo? No- afirmà Raül.

-Ja va donant-se-les de valent- digué Miquel- segur que si vegues alguna cosa estranya t'amagaries darrere de nosaltres.

-Tu al·lucines, jo no em posaria darrere, me n'aniria corrents i us deixaria sols- bromejà Raül- no en serio, no us deixaria el perill per a vosaltres. Si haguérem de fugir, seria tots junts, no jo soles.

-No us pareix que s'han passat en l'entrenament?-comentà Enrique- ens lesionarem en primer lloc. No sé jo, però passat demà no ens podem ni moure. Deu hores d'entrenament!! A part les classes eixes teòriques.

-Si tot aquest esforç serveix per a detenir a Frédor, no m'importa. Això sí, ens cansarem de valent.-digué Cristal. Ja havien arribat al pati, el vent fresc de la nit els colpejava amb suavitat. Es dirigiren cap a la porta que els treia fora de la fortalesa a camp obert. A pesar que la porta era molt gran la pogueren obrir amb facilitat. La veritat és que tot pareixia que estigues en bones condicions. Tampoc s'hi havia des de quan no s'utilitzava, però suposaven correctament que des de feia molt de temps.

No s'allunyaren molt de la porta i s'assegueren a l'herba apagant les pedres. El prat estava amb silenci, sols s'escortava el corrent de l'aigua del riu que passava a uns quants metres per davant d'ells. De tant en tant pel cel hi passaven aus nocturnes. Veieren que alguns depredadors nocturns hi havien acudit al riu a beure. La majoria no eren animals molt grans i sempre anaven en manades. Les espècies no les coneixien, alguns es pareixien a raboses i altres a felins com gats (encara que aquests anaven en manada i els gats no). De tant en tant també es veien animals un poc més grans de la mida d'un llop. Tots aquests animals no hi feien cas de cap dels quatre humans, com si la seua presència no els molestes o com si estigueren acostumats a veure humans. Ràpidament després de beure es retiraven en direcció al bosc. No es veien lluites entre diferents espècies, era com si de la manera misteriosa que té de fer les coses la naturalesa en aquella clariana tots es respectaren.

Els herbívors i els insectes hi dominaven pel dia. Els caçadors a la nit. Era lògic que els depredadors hi caçaren,

però no havien vist cap cadàver de cap animal ni tan sols ossos. De totes maneres tampoc hi havien explorat molt la zona i al bosc no hi havien entrat així que.

Cristal estava mirant la lluna quan preguntà:

-Com era la vostra vida a la Terra abans que començarà tot açò?

Raül contestà mentre es gitava xap per amunt a l'herba.

-Avorrida, últimament la meua vida era molt avorrida. Cada dia el mateix. Entre setmana les classes, cosa que no em deixava molt de temps a la vesprada de fer molt i pràcticament m'hi estava a casa. Els caps de setmana a la nit hi treballava en un bar, així que tampoc no hi feia molt. I la majoria dels meus amics hi preferien anar als pubs o discoteques i la veritat és que a mi eixa marxa no m'agrada. No és que em moleste la música, però no m'agrada estar rodejat de molta gent. Preferesc estar en un grup reduït i amb lloc per a moure'm. Tampoc és que m'agrade molt ballar. I a Enrique i Miquel els veia en contades ocasions, en festes o altres. Enrique hi viu en un altre poble i Miquel es passava les vesprades estudiant i els caps de setmana també se n'anava de festa per aquí així que... Jo preferesc anar al cinema o estar en un lloc a l'aire lliure xarrant tranquil·lament. No clavats en un lloc tota l'estona. La veritat és que em trobava un poc sol.

-Ximpleries Raül si hagueres volgut, hagueres pogut eixir per aquí, el que passa és que t'agrada massa cridar l'atenció i com més gent menys destaqués. Hauries de llevar-te eixa concepció infantil de les coses.

-Eres un poc pesat en això de ser infantil veritat Miquel. I tu et creus molt madur.-respongué ofès Raül.

-Jo no tinc culpa que les veritats ofenguen i no em crec molt madur, però tu fas cada cosa que...

-Bah, el que tu digues, però...-començà a dir Raül.

-Jo entre setmana estudiava i els caps de setmana me n'anava de festa per aquí simple, però divertit. Algun cap de setmana també hi treballava i es podia combinar perfectament amb la diversió.- prosseguí Miquel ignorant Raül.

-Ei, no passes de mi que estava parlant jo.

-Jo entre setmana hi anava a classes i aguantava les ximpleries de Raül i els caps de setmana eixia per la meua ciutat de festa per aquí i per allà o al ciber en altra gent.- aquesta vegada parla Enrique ignorant intencionadament a Raül.

-Estic ací- intenta altra vegada Raül.

Cristal continuant el joc.

-Jo hi he viscut que recorde en l'internat que en el qual treballava el meu pare. Allí no hi érem molta gent i allí entre setmana les classes, a la vesprada, algun esport. També hi passava moltes hores a la biblioteca llegint. Els caps de setmana entre tots els residents muntàvem xicotetes festes res de l'altre món, però ens divertíem bastant.

-Si clar passeu de mi. És clau en mi perquè sóc el més baixet.-cosa que no era veritat.

Raül ho digué unflant les galtes. Tots quatre es posaren a riure.

-Amb vosaltres una no s'avorreix mai. Teniu núvia? -preguntà innocentment Cristal

- A mi m'agradava una xica amb la qual estava a punt d'eixir, però per culpa de Raül ara estic ací.

Respongué Miquel

-Torna-li la trompa al xic-protestà l'eludit- a més no t'adones compte que així podries ofendre a Cristal

-Eh? A disculpa és que m'agrada clavar-me amb ell és tan divertit.

-Ara qui és el xiquet?- digué Raül

-Tranquil, no, no passa res, però disculpa si per culpa meua esteu mesclats en tot açò.

-No es culpa teua, tu també has caigut víctima de tot açò, no et preocupes- li digué Raül.

-De totes maneres si ella està enamorada de mi, supose que podria esperar el temps suficient fins que jo torne, no sé el temps que ens durà, però més d'un any, any i mig no crec, ja sé que és molt de temps, però ja veurem. I no et preocupes Cristal, no tinc res en contra teua.

-Doncs a mi també m'agradava una xica, però no crec que tinguera cap possibilitat.

-Raül?-preguntà Cristal.

-Jo? En aquests moments a la Terra no m'interessa cap xica. No he conegut a cap capaç d'aguantar-me ha, ha, ha, ha.

El "a la Terra" hi tenia un doble sentit.

-I tu Cristal? Algun xic?-preguntà Miquel.

Cristal que després de la resposta de Raül havia esbossat un somriure que ningú va vore, ja que estaven a les fosques la pilla per sorpresa la pregunta.

-Com? Ah, non no m'interessa cap xic, a la Terra encara que a l'internat hi havia xics els tenia com germans. I pràcticament sempre estava amb gent de l'internat, el meu pare no em deixava eixir moltes vegades fora del recinte i menys de nit. Jo no entenia el perquè, ara comprenc que probablement seia per por que Frédor em trobés.

Raül també havia escoltat la resposta amb atenció. En la foscor de la nit les seues mirades es creuaven.

-Sent molt trencar tota aquesta harmonia, però va sent hora que tornem cap a dins. Ja és quasi hora.- digué Enrique, traguen el rellotge que l'hi havia entregat Quiesh.

Ràpidament tots quatre s'incorporaren i tornaren a entrar. Encengueren altra vegada les pedres i tancaren l'enorme però lleugera porta de fusta rere sí.

Hi creuaren el pati girant capa la dreta. Tornaren a creuar tots els corredors. Quan finalment hi arribaren als peus

de l'escala veieren que Servent els estava esperant. Al final tots a falta de nom l'hi anomenaven Servent com a nom propi, era curiós, perquè a cap d'ells se l'hi havia ocorregut preguntar el nom d'ell i com Quiesh sempre l'anomenava el servent doncs eixe nom l'hi posaren.

-Hola Servent com va?- saludà Raül

Servent no digué res, simplement els va fer senyes perquè el seguiren. El seguiren sense badar boca. Servent els conduí per diferents corredors. Havien d'estar a l'ala Nord quan es dirigí cap a una porta d'enormes dimensions.

En obrir-la hi entraren a una enorme sala amb capacitat per a cinc-centes persones clavades amb comoditat, però estrets hi cabien molts més.

Hi havia a tota la sala unes vint xemeneies (deu a cada costat) més una més gran al fons de la sala. En aquests moments eixa era la que estava encesa i prop d'ella hi estava la taula parada. Excepte ells cinc tots hi estaven asseguts. Servent es dirigí al seu lloc al costat de Quiesh. S'assegueren en igual disposició que la nit anterior al far o tenda o camí entre dos mons, era el mateix, exceptuant Lato que no hi estava.

El menjar era igual que sempre, però hi havia inclòs ous i pasta. Començaren a menjar. En acabar les postres i després les infusions. Quiesh es disposà a parlar amb ells mentre els altres hi tocaven els seus instruments i Zonec cantava.

-A partir de demà començarem com a dia 1 i així fins que acabe l'entrenament dintre de dos mesos.

-Però a on se n'han d'anar? Per què no es poden quedar més de dos mesos? Que són?.-preguntà Raül formulant les mateixes preguntes que tenien tots al cap.

-Això es resoldrà en futures classes teòriques quan arribe el moment sabreu tot el que tingueu que saber.

-També per què sóc jo la que ha de derrotar a Frédor?

-Sabràs el necessari.

-Total que sols sabrem el que vosaltres vulgueu que sapiguem, no?-digué Miquel.

-Més o menys, sí. Us recomane que us n'aneu a dormir ja, necessitareu descansar. La roba que porteu deixeu-la damunt de la cadira que veureu i a partir de demà utilitzeu la roba dels armaris. Són iguals que els vostres, però sense les propietats especials dels que dugueu ara.

Tots quatre s'alçaren i es dirigiren cap a les seues habitacions. Pujaren l'escala de caragol i cada un desitjant-se bona nit s'endinsà en la seua respectiva habitació.

Totes les habitacions eren iguals, en entrar a l'habitació veieren el llit situat al fons, era una habitació quadrada de parets amb un color agrisat. Al costat del llit hi havia una petita tauleta amb un fanal de gas al sobre. També veien la cadira que els havia dit Quiesh. El bany estava situat a l'esquerre. Allí dins hi havia una pila amb un armariet on dins hi havien fulletes d'afaitar i espuma per si volia afaitar-se i també sabó per al bany en el cas del bany dels xics en el cas de l'armariet del bany de Cristal allí dins hi tenia compreses per a la regla, i també utensilis per si es volia depilar, a part del sabó per al bany. A la bossa que li donà Quiesh aquella vegada que va arribar a Èrtok hi havien suficients compreses per a un any o dues disposades en petites bossetes perquè no ocuparen molt d'espai. De totes maneres eixes les guardaria i utilitzaria les de l'armariet. Allí hi havia una petita caldera de llenya per a escalfar l'aigua.

Decidiren que era hora de dormir, així que es despullaren i es posaren el pijama que hi havia damunt del llit de color verd clar. Cristal hi tenia camisoló de color blau molt bonic. En llevar-se la roba i deixar de fer efecte les propietats especial de les seues robes començaren a notar el fred que hi feia a l'habitació. Es gitaren a dormir adormint-se de seguida. Les mantes calfaven molt bé el cos.

Eren les sis de la matinada quan Servent els despertà un per un. Es posaren la roba dels armaris i amb el cos gelat baixaren al menjador. El desdjuní ja hi estava preparat. Quan acabaren de desdjunar Quiesh digué:

-Hui comença el vostre entrenament si feu el favor de seguir a Zonec i començar amb la preparació física.

Zonec ja s'havia alçat i els estava esperant a la porta del menjador. Tots quatre s'alçaren i es dirigiren cap a ella. Tot seguit eixiren fora de la fortalesa. El Sol encara no hi havia eixit i feia fred. Havien de ser les 6.30 de la matinada.

-Supose que no tindreu cap preparació física així que començarem amb uns estiraments i després a córrer unes quantes flexions i uns quants abdominals. Anirem així preparant el cos. Obeïren sense piular. Així hi començà l'entrenament.

Més tard tingueren la seua primer classe amb la seua corresponent especialitat. No ens clavarem a descriure tot l'entrenament, simplement direm que després de la típica presentació de primer dia de classe amb els seus corresponents entrenadors començaren a preparar-se per a poder defendre's.

Les classes teòriques tampoc no tingueren cap ressonància especial. El primer dia tots quatre acabaren esgotats i l'endemà es llevaren endolorits i molt cansats. La setmana anà passant sense cap incident. Per part de la preparació física hi nadaven al llac, hi corrien al voltant de la fortalesa, preparaven els músculs augmentant la força i l'agilitat... En l'especialitat agafaven habilitat amb les seues corresponents armes. Tots quatre entrenadors exigien el màxim dels seus alumnes.

I així arribem al dia en què els dos mesos havien conclòs. En general les hores lliures que tenien els dies si i set

els aprofitaven per a descansar o jugar a cartes o algun joc de taulell i xerrar a excepcions de dies especials en els quals Zonec els feia fer excursions per la zona endinsant-se al bosc o escalant la muntanya. De les classes teòriques no hi ha res a destacar excepte una en la qual s'aclariren molts dubtes. Aquesta classe fou la següent:

Era un dia sis després d'un més d'entrenament. Quiesh fins a aquell moment sols s'havia centrat en classes de Química, fe física, de matemàtiques, de biologia, de ciències naturals, un poc de cultura d'eixe món com potser literatura i els intentava ensenyar a llegir i a parlar l'idioma comú d'Értok encara que sense molt d'èxit.

Però eixe dia les classes hi foren diferents.

-Bé crec que va següent hora que us comence a contestar algunes de les preguntes que hi teniu al cap. Crec que ja és el moment.-comenta Quiesh. Així que primer hem deixareu parlar a mi i després em podreu fer les preguntes que vulgueu. D'acord?

Tots assentir amb el cap.

-Doncs bé començaré amb l'estructura de l'univers.

Imagineu que l'univers en com una bufa rodona i que té cert grau de contracció i d'expansió, doncs bé aquesta bufa és l'univers que està format per universos prima- veient la cara dels quatre canvia de tàctica-. Bé començaren del més senzill al més complex. Comencem amb un sistema solar d'acord? Un sistema estelar és un conjunt d'una estrella o més al voltant de la qual hi peguen voltes diferents planetes. Una agrupació de sistemes solars forma una galàxia, una agrupació de galàxies formen el que es denomina univers prima, una agrupació d'universos prima units de dos en dos (cosa que permet el pas d'un món a l'altre, ja que estan units) és el que forma l'univers com a tal (la bufa) i al centre de tot l'univers com a tal es troba el centre de l'univers que és enorme, més gran que un univers prima i des d'allí es manté l'equilibri de tot. Podríem dir que el centre de l'univers és una agrupació de matèria enorme de forma esfèrica, com si fos un planeta enorme però que per diferents motius que no venen a compte no s'hi ha encés transformant-se en una estrela.

Ho heu compres tot fins ací?

Assentir amb el cap.

-Home, s'entén, però així i tot... A part que no entenc que té a veure tot açò amb tot el nostre assumpte. -Digué Miquel

-Tot te a veure amb això. Si no s'entén l'estructura de l'univers, no es pot entendre la resta de la història.

Quiesh prosseguí.

-Doncs ara dibuixeu una circumferència, ja? D'acord ara dibuixeu al centre d'aquesta circumferència una altra. La circumferència més gran seria l'univers (tenint en compte que no es ferma que és com un globus i ovalat) i la que està dins d'aquesta seria el centre de l'univers. D'acord arribat a aquest punt sols falta dividir el dibuix en quatre parts. La part superior del centre de l'univers (la circumferència xicoteta) seria la regió Nord de l'univers el qual estem nosaltres. La part de baix es coneix com la regió Sud. Ara bé l'univers també gira sobre si mateix respecte un eix central per tant encara que la zona situada a la dreta del centre és la regió Est i la situada a l'esquerra la regió Oest a l'univers girar els universos d'eixes zones hi canvien. De totes maneres com la rotació de l'univers és immensament lenta pràcticament és com si no hi canviés. També hem de tindre en compte que l'univers no és bidimensional i que pot variar un poc aquestes regions, però més o menys és així. Les regions s'acoblen de la següent manera. La part Nord limita amb la part Oest, amb l'Est i al centre limita amb l'Oest i l'Est a la mateixa vegada que aquests dos fan límit entre ell. Per a la part Sud passa el mateix. No existeix cap límit que toque Nord i Sud. Que tal fins ara?

Tots quatre es miraren entre si.

-Bufff-exclamà Enrique- la cosa es comença a complicar. Encara que amb un poc d'esforç es compren. Mm, per què no ens fas tu el dibuix?

Quiesh es posa a fer el dibuix amb la pissarra que utilitzava per a les seues classes.

Va fer un dibuix tridimensional perquè es captara la idea. Aquest dibuix els aclarí les idees.

-Però que té a veure tota aquesta explicació amb nosaltres? Continue sense veure la relació.- Tornà a preguntar Miquel.

-Doncs bé. Ara us ho diré els que vosaltres conegueu com als vostres entrenadors són en realitat: Itori guardià de la regió Nord, Tixhor guardiana de la regió Est, Azor guardià de la regió Oest i per última Tixhor guardiana de la regió Sud. Tots quatre han adquirit un cos sòlid per a poder estar ací.

Els nostres amics es quedaren amb la boca oberta.

-Eh, no sé què dir. Mm, que significa que han adquirit un cos sòlid? I si són guardians, han de ser molt forts, per què no s'enfronten ells amb Frédor?-preguntà Raül.

-Eixa resposta us l'hauran de donar ells si volen. Us recomanaria que no abordàreu el tema fins al últim dia de l'entrenament, després del sopar-respongué Quiesh.

-Si uns éssers tan importants ens estan entrenant per a derrotar a Frédor, deu ser que el problema és més greu del que pensàvem i que està en joc alguna cosa més que les nostres vides.-digué Raül.

-És possible. Però ja et dic que vulgueu o no esteu clavats en tot açò i la vida de molta gent depén de la derrota de Frédor.

-Una cosa. D'ençà que veieren lluitar a Itori en aquell poblat m'ha rondat una pregunta pel cap, en el seu moment la vaig fer, però no em responguéreu. Ara la torne a fer. Per què les dues criatures que eliminà Itori

desaparegueren en una bola de fum negre? -Tornà a preguntar Raül.

-Eixa era el següent que us anava a contar. Bé enteneu més o menys l'estructura del nostre univers?.

Assentiren amb el cap.

-D'acord, puix que encara existeix una altra regió que es coneix amb el nom d'extraunivers. Si recapitem, tenim que l'univers és una esfera en la qual al centre de la mateixa existeix un planeta immens i que al voltant d'aquest existeixen infinitats d'universos prima. D'acord, aleshores la regió que es troba fora de l'esfera que forma l'univers és el que es coneix com a extraunivers.

Doncs bé l'exèrcit de Frédor està format per criatures provinents d'aquest extraunivers que s'han materialitzat en el nostre univers. Aquestes criatures no poden ser destruïdes dintre d'aquest. Sols podem desfer-nos del seu cos material. La bola de fum que aparegué en destruir eixes criatures i que va desaparèixer en el cel era l'essència d'aquestes criatures que estava tornant a l'extraunivers d'on provenien.

-Aleshores és un esforç inútil afrontar a eixes criatures, ja que mai no podrem acabar amb elles sempre podran tornar per on han vingut.-argumentà Enrique.

-Tarden milers d'anys terrestres en aconseguir arribar a l'extraunivers i milers més en tornar a entrar a l'univers, així que a efectes pràctics és com si acabareu amb elles. A més bàsicament la feina dels guardians és evitar que aquestes criatures hi tornen a entrar-respongué Quiesh.

-I Frédor com hi ha aconseguit invocar-les al nostre món Si en teoria els guardians han d'evitar que entren? És més com és que l'obeeixen?-preguntà Raül.

-Fa moltíssims anys hi hagué una guerra d'enormes dimensions entre les criatures de l'extraunivers i tots els protectors de l'univers (tinga'm en compte que encara que els principals guardians són Itori, Tixhor, Zonec i Azor hi ha moltíssims més protectors) arran d'això el sistema de defensa es desestabilitzà i milions d'aquelles criatures hi aconseguiren penetrar ací dins i amagar-se en algun pla del nostre univers. Una vegada restablert el sistema de defensa s'aconseguí fer retrocedir a aquestes criatures però no es pogué fer res per totes aquelles que s'hi havien endinsat. Com hi ha aconseguit invocar-les i dominar-les és una cosa que no sabem. Ho haureu de descobrir.

-A què es degué la guerra i que és el que passà exactament?-preguntà Cristal.

-Bufff, eixa és una història molt llarga i que per als vostres assumptes no ús interessa. Però et diré que pel que sabem és que l'extraunivers és un lloc on no es renova l'energia. L'única energia que existeix és la de les mateixes criatures que allí hi habiten. Aquestes criatures no alliberen energia, sols tenen la capacitat d'absorbir-la. Allí l'única manera d'absorbir-la és furtant-la als altres. En canvi a l'univers totes les coses vives i moltes inertes cedeixen energia siga de forma tèrmica o de qualsevol altra. Aleshores en el moment de l'aparició de l'univers es començà a generar una gran quantitat d'energia. Una vegada estabilitzat tot el sistema les primeres formes de vida que aparegueren moments després de l'aparició de l'univers s'adonaren que aquest tenia la peculiaritat de regenerar l'energia que en un principi totes les coses d'allí dins cedien i retornant-les altra vegada als que l'havien cedit en cicles que duraven milions d'anys. Sense aquesta peculiaritat l'univers haguera evolucionat igual que l'extraunivers, és a dir un lloc fred on ningú cedia l'energia que tenia.

En el moment que aquestes criatures s'adonaren de la quantitat d'energia que hi contenia l'esfera de l'univers totes elles liderades pel corb de l'obscuritat s'abalançaren contra l'univers per a absorbir tota l'energia que pogueren. Hem de tindre en compte, que eixes criatures l'única forma de vida que coneixien era eixa i no tenien els conceptes de racionar l'energia o compartir-la. La vida al extraunivers era i és molt dura per tant no els podem culpar. Potser no s'adonareu a causa de la roba especial que dúieu, però al poblat aquelles dues criatures que veguereu estaven absorbint l'energia que desprenia el cos de la gent del poblat, a més en estar esglaiada els seus cors bategaven més apresada alliberant més quantitat d'energia.

L'univers a causa de l'absorció massiva d'energia al seu si estava al límit del col·lapse. Si la cosa haguera continuat així l'univers tal com el coneguem no existiria. Aleshores és quan tots els éssers vius que havien aparegut després de la creació de l'univers s'alçaren en armes contra eixes criatures. La narració de la guerra és molt llarga i no ve a compte així que ho deixarem

ací. Finalment aconseguiren guanyar-la i després fou quan els vostres quatre entrenadors gràcies al seu servei foren designats com a guardians.

-Però estem parlant d'una guerra entre dues regions molt diferents, no sé, estàs parlant com si lluitaren en el mateix espai.-deixà notar Raül.

-Això us ho haurien de contestar els vostres entrenadors, pel fet és que...-començà a dir Quiesh.

-En definitiva és això el que va passar. Les formes de vida tant de les criatures de l'extraunivers com les primeres formes de vida del mateix univers eren i són eterees. És a dir sense un cos propi son pràcticament energia. Allí sí que existeixen planetes però són pròpies pedres fredes. La vida com la coneguem (amb cos sòlid) aparegué bastant temps després que es formara l'univers. Nosaltres els protectors, que és com ens coneixem les criatures eterees, som les primeres formes de vida que aparegueren i estiguérem molts anys visquen al centre de l'univers abans que apareguera la vida en estat sòlid-Interrompé Itori- No us imagineu la guerra com a una guerra humana. S'utilitzaren armes si, però creades amb l'energia del mateix cos. De totes maneres és un sistema de lluita diferent del que es té amb un cos sòlid.

Azor, Zonec i Tixhor també entraren a l'habitació. Tots quatre entrenadors hi romanien en peu.

-Aleshores quan digueres que no estaves acostumat a lluitar amb un cos sòlid igual que Frédor et referies a això que el teu origen és eteri. Però com has obtingut un cos sòlid?-preguntà encuriosida Cristal.

-He, no és que siga un misteri molt gran, però fins que no acabeu l'entrenament no us contarem més coses ha, ha. Així us l'agafareu amb més ganes.-contestà Zonec.

-I Frédor que? També era eteri? Vull dir, era un de vosaltres? Hi participà en la guerra?-preguntà Enrique.
Tots ells es miraren sense canviar l'expressió de la seua veu ni les seues formes però en les mirades es notà que la preguntà els agafà per sorpresa i que es posaren un poc nerviosos.

-Nosaltres no tenim el dret de contar la història de Frédor. Si la voleu saber, us l'haurà de contar ell. Supose que estarà encantat de contar la seua història.-respongué Tixhor.

-Però si ens enfrontem a ell, no seria preferible saber tota la seua història?-insistí Miquel.

-No obtindríeu cap avantatge sobre ell. A més tot això és un assumpte que no us afecta. Vosaltres heu de fer el que cregueu que és el correcte.-Donà per tancat Azor.

-I tu Raül. Per què fas eixa cara?- preguntà Quiesh.

-Jo? Ah! Per res. És que estava pensant que si les criatures de l'extraunivers no tenen també dret de viure al nostre univers o almenys que es millore les seues condicions de vida. No es pot fer res? No sé alguna cosa. Heu parlat d'un tal Corb de l'obscuritat que pareix que era qui liderava les formes de vida d'allí. Perquè no intenteu convèncer-l i arribar a un acord. No sé, no excedir-se en l'absorció d'energia de l'univers o jo que és buscar una solució.

-El corb de l'obscuritat dius, eh? Per desgràcia eixa és una criatura que es diverteix amb el sofriment de tots. Creus que liderà l'atac a l'univers pel bé de les criatures que habiten l'extraunivers? No que va, ho va fer perquè volia veure el sofriment d'ambdós bàndols. Li agrada exterminar la vida i el pitjor de tot és que té el suficient poder per a fer-ho. A hores d'ara ja no existiria l'univers si amb grans sacrificis no haguérem pogut encadenar-lo en una regió de l'extraunivers.-respongué Itori.- De totes maneres hi tens raó, les seues condicions de vida són el que els fa actuar així. Hem intentat arreglar les coses, però encara no hem trobat la manera. La nostra missió com hi ha guardians és evitar que hi haja problemes de sobre absorció d'energia a l'univers.

-Però així i tot, enfrontar-nos contra eixes criatures pel simple fet que volen sobreviure, no sé... Ja sé que si no molta gent hi sofrira, però...-digué lentament Raül.

-Si el que et preocupa és enfrontar-te amb innocents, et diré que l'exèrcit de Frédor està format per les criatures diga'm més malignes i traïdores de l'extraunivers. Es diverteixen veient sofrir els éssers vius. De totes maneres els motius per a lluitar els has de descobrir tu i sols tu. Si no ho tens clar, no t'esforçaràs al màxim i la teua vida i la dels teus companys estaria en perill.

-Ja, està clar. L'únic que volia era trobar els motius per enfrontar-nos amb ells. De totes maneres sols destruïm el seu cos sòlid, així en tornar l'extraunivers tenen una oportunitat de canviar. -Acabà dient més animat Raül.

-Pot sonar estúpida la preguntà, però una vegada adquireixen un cos sòlid tots els éssers de l'extraunivers adquireixen el cos de llangardaix?-preguntà Enrique.

-No la forma que adopten depèn de la naturalesa de la mateixa criatura. La varietat de formes que poden adoptar són pràcticament il·limitades. Per exemple les criatures en forma de velociraptor probablement foren criatures de l'extraunivers.

-Ja veig.

-Crec que aquesta reunió ja s'està allargant massa. És hora de donar per acabades les classes teòriques per hui. Podeu anar-se'n.-donà Quiesh per acabada la classe.

Els quatre amics s'acomiadaren de Quiesh i dels seus entrenadors amb una mica més de respecte de què generalment hi tenien envers ells i sortiren de l'habitació on havien donat aquella interessant classe.

A partir d'eixe dia no hi ha molt més a destacar fins que arribem a hui el últim dia de l'entrenament més concretament al sopar.

Com totes les nits després de dutxar-se baixaren al menjador. El sopar preparat per servent ja hi estava fet i parat a taula.

Tots s'assegueren en els seus corresponents llocs i començaren a menjar i a xerrar. En acabar hi arribaren les postres i finalment les infusions.

-Bé, ja han passat dos mesos d'ençà que començàreu l'entrenament i l'heu superat amb èxit. Però encara que en aquests moments hi tingueu més habilitat amb les armes no us confieu, encara no podríeu guanyar als més forts de l'exèrcit de Frédor, és més, sols podreu amb les criatures menys poderoses. Aquesta nit els vostres entrenadors partiran a un altre lloc molt lluny d'ací. Així que és el moment de les preguntes i us contestarem les que sapiguem o les que crega'm que degueu saber.-digué Quiesh.

-Ens havíeu de contar tot allò que refereix al cos sòlid- Cristal fou la primera a parlar.

-Com ja et vaig dir fa cert temps no és un gran misteri. El nostre cos és èter i té una gran quantitat d'energia. Aleshores per a aconseguir un cos sòlid el que hem de fer és alliberar una certa quantitat de la nostra energia perquè es pugui contenir en un cos sòlid i aquest no esclate. En altres paraules ens hem de debilitar per a poder a assolir.-digué Zonec.

-Aleshores era a això al que us referíeu quan dieu que no podíeu afrontar a Frédor? Que ell tenia avantatge per haver tingut un cos sòlid més temps? Creeu que ell us podria guanyar per què sou més dèbils? De totes maneres

de ser així nosaltres no som més dèbils encara que vosaltres?-preguntà Raül.

-Quan ens referíem que no podríem guanyar a Frédor en part si ens referíem a això. Nosaltres no dominem del tot els moviments d'un cos sòlid i encara que us hem pogut ensenyar més o menys a defendre-vos a la llarga si vosaltres us féreu més forts, ens podríeu guanyar mentre tinguérem un cos sòlid. De totes maneres la que l'ha de derrotar és ella.-respongué Tixhor senyalant a Cristal.

-Però per què jo?-preguntà l'al·ludida.

-És una cosa que ho descobriràs en el seu moment.

-Però per què seu d'anar on hàgeu d'anar? No seria més fàcil guanyar a Frédor si comptarem amb la vostra ajuda?-preguntà Enrique.

-Nosaltres som els guardians de les quatre regions de l'univers. Les nostres obligacions ens impedeixen romandre més temps ací.-respongué Itori.

-Però per què no envieu en la nostra ajuda diferents protectors encara que no sigueu vosaltres?-preguntà Miquel.

-Perquè a la majoria dels protectors no els agrada estar dins d'un cos sòlid. Obtenir un cos és una sensació molt desagradable. A més creuen que és un problema que afecta un determinant planeta i no una cosa que afecta l'harmonia de l'univers així que no us ajudaran. A més no creuen que siga possible que Frédor haja tornat. Creuen que són imaginacions nostres. Que estem massa inquiets per si torna i que a la mínima saltem. Així que no ens ajudaran.-aquesta vegada hi parlà Azor.

- Que Frédor ha tornat? A què et refereixes?- Preguntà Miquel.

- Ja us ho hem dit. No podem contar la història. Supose que ja us assabentareu.

-Però vosaltres esteu ací així que supose que vosaltres si creueu que podria estar en perill l'harmonia de l'univers, veritat?-digué Enrique.

-Els nostres motius sols són nostres. Hauríeu d'estar contents que us donem l'oportunitat de canviar les coses.-respongué Itori.

-Quin és el nostre següent pas?-preguntà Miquel.

-Perquè pugueu derrotar a Frédor heu d'arribar a l'illa Shohó-Quiesh hi tragué un mapa i senyalà l'única illa que hi estava dibuixada-Per a poder arribar haureu d'agafar un vaixell del port Eciale al regne d'Ertauk. Per a arribar fins allí haureu de creuar vuit regnes, Ertauk incluit. Una vegada arribeu a l'illa heu de buscar un temple amagat dintre de la selva que allí hi ha. La selva està situada a l'interior d'un cràter. La part costanera hi està, o almenys ho estava fan molts anys, habitada. Però la part més interna és un complet misteri exceptuant que jo sé que s'hi troba el temple. Allí dintre hi trobareu un enorme calder on hi heu de posar les vostres armes una per una, mai totes a la vegada i no ficareu la següent fins que no hàgeu tret l'anterior. Amb les armes que aconseguireu, concretament amb la d'ella, Cristal tindrà l'oportunitat de derrotar a Frédor. Demà us acompanyaré fins a Àrtor, a partir d'allí hi viatjareu sols. Els vostres entrenadors se n'aniran aquesta nit mentre vosaltres hi dormiu no hi ha opció de veure com se'n van. Us he posat un somnífer a les infusions així que us queda poc de temps per a preguntar.

Tots quatre amics hi feren cara de sorpresa però no hi digueren res. No havien de perdre el temps protestant.

-I per què no ens tele transporta Itori amb un dels seus portals com va fer aquella vegada al poblat? Així ens estalviariem molt de temps.-digué Enrique- creuar vuit regnes ens pot costar mesos o inclús anys.

-Frédor hi detectaria la meua màgia i ens trobaria de seguida a l'illa. Ell no coneix l'existència del temple i és millor que continue sense saber que existeix si ell aconseguira una d'aquelles armes, la cosa es complicaria bastant. A més així durant tot el vostre viatge us fareu més forts i tindreu més oportunitats de guanyar.-respongué tranquil-lament Itori-Haureu de fer el viatge pels vostres propis mitjans.

-Però Frédor no ens seguirà la pista? Vull dir, en qualsevol moment es pot adonar que ens dirigim cap a eixa illa.-digué Miquel.

-Si, però en un principi hi creurà que us dirigiu cap al seu regne (és el que està més al Sud de tots) així que us deixarà fer. Preferirà que vosaltres hi aneu a on està ell que haver de buscar-vos. Té altres plans en ment que nosaltres encara no sabem quins són, per tant deixarà que us acosteu. Això no significa que si té l'oportunitat, us matarà. Esperem que quan s'adone de tot el de l'illa ja siga massa tard perquè pugui fer res.-respongué Tixhor.

-Ja és hora que us aneu a dormir. Demà començarem un altre viatge.-Els digué Quiesh- Que passeu una bona nit.

L'efecte dels somnífers es començava a notar, s'acomiadaren dels que havien sigut els seus entrenadors durant dos mesos desitjant tornar-los a veure alguna vegada. Resignant-se hi pujaren fins a les seues habitacions i sols amb tocar el llit se sumiren en un son profund.

-Cregueu que estan preparats per al que els esperà?-preguntà Quiesh als quatre guardians.

Hi estaven al pati de la fortalesa. Hi feia una nit de cel ras i les estrelles brillaven amb una gran intensitat.

-Amb sols dos mesos d'entrenament ho tenen molt difícil. Però hi confie amb ells. De totes maneres són la nostra última esperança tant per a nosaltres com per tot l'univers.-respongué Itori.

Dites aquestes paraules tots quatre guardians desaparegueren com per art de màgia en mig d'un fum groguenc. S'havien transformat en energia il·luminant breument el pati, desaparegueren tot seguit, en direcció el cel cada un cap a la seua destinació. La llum desaparegué i les estrelles hi tornaren a brillar.